

Bölcs volt, szelíd és tudós

2009 július 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt idők, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot egy kicsit másképpen.

Első emlékképem, amely felidéződik bennem a Gömör megyei Vály-völgyről, a gólyákkal kapcsolatos: soha annyi gólyát nem láttam együtt, mint itt, amikor egyik nyáron végigjártam a völgyet. Mihályfalva határában történt ez, amelynek temetőjében egészen különleges fejfákat fényképeztem. Váratlanul pillantottam meg a fejfák között az itt látható, öntöttvasból készült síremléket. B. Kovács Istvánnak, a rimaszombati múzeum régészének, néprajzosának, majd igazgatójának köszönhetem, hogy eljutottam ebbe a faluba, és azt is, hogy megtudtam, ki volt Bodon Ábrahám. A két Bodon emléke (1991) című hosszabb tanulmányából idézek:

„Bodon Antal és Bodon Ábrahám Gömör megyének négy évtizeden át volt két derék fia, kartársak, testvérrokonok, vezérek mind az egyházi, mind a polgári életben...” Így indítja rájuk való emlékezését a kortárs és barát Szentpéteri Sámuel. Antal, aki 1807. január 16-án Alsóvályban született, volt az idősebb. Unokaöccse, Ábrahám 1811. február 25-én látta meg a napvilágot Mihályfalván. A betévesztést is a felsővályi, majd a mihályfalvi iskolában tanulta. Ezt követően lett a rimaszombati református gimnázium tanulója. Felsőfokú tanulmányait, Bodon Antalhoz hasonlóan, is Sárospatakon folytatta. Az iskola padjaiból került gróf Vay Ábrahám beregi adminisztrátor, később máramarosi főispán mellé titkárnak. Három évig maradt ott. Tehetségét és egyben az országos ügyek iránti érdeklődését jelzi, hogy részt vett az 1832–1836. évi országgyűlésen. Az ügyvédi vizsgát 1837-ben tette le. Ugyancsak ott találjuk az 1839–1840. évi országgyűlésen. A haladást, reformokat hirdető radikális országgyűlési fiatalok egyik legtekintélyesebb vezére volt. Kossuth Lajos is nagyra becsülte, és bizalmas barátságába fogadta. Kossuth elfogatását követően Stuller Ferencsel együtt átvette a kéziratban terjesztett Országgyűlési Tudósítások szerkesztését. Mint feljegyezték róla, nagy népszerűséget, kis Kossuth ragadványnevet szerzett magának, különösen a szülőföldjén tisztelték. A Kossuth Lajoshoz fűződő szoros kapcsolataival magyarázható, hogy miután Kossuth a kiszabadulását követően, 1841-ben megindította a Pesti Hírlapot, Bodon Ábrahám lett a lap egyik legbuzgóbb és egyben legjelesebb vidéki levelezője. Ekkor már otthon találjuk, az említett évben nevezték ki Gömör-Kishont vármegye alügyészének, 1845-ben pedig főügyésszé választották.

A forradalom és a szabadságharc idején az Országgyűlésben a kövi választókerületet képviselte. A végsőkig kitartott, követte a kormányt Debrecenbe is. A szabadságharc leverését követően is meghurcolták. Az elnyomatás éveiben mihályfalvi birtokán gazdálkodott, de akkor sem tétlenkedett. Pompás szónoklatainak és pohárköszöntőinek az emléke máig él. Ezeket az alkalmakat használta fel arra, hogy bizalmat és reményt ébresszen a csüggedt magyar lelkekben. Irodalmi téren is aktivizálódott. Ezekben a szomorú években írta meg a vályi református egyház történetét, latin költőket fordított, szülőfaluja és a környék népének tankönyvet írt. 1860 decemberében ismét Gömör vármegye főügyészévé választották, a következő év március 18-án pedig a kövi választókerület újjól országgyűlési képviselőnek jelölte: 1867. április 27-én foglalta el a másodalispáni széket. Bodon Ábrahám 1871. január 31-én hunyt el Rimaszombatban. Mihályfalván helyezték örök nyugalomba, a megyei tisztikar és nagyszámú gyászoló közönség jelenlétében. Síremlékén Sós Miklós református papköltőnek – egyébként Tompa Mihály hanvai utódjának – sorai olvashatók:

„Bölcs és szelíd volt, tudós és szerény, / Elméje, szíve hasznos, jó s nemes. / Ha hűn szeretni hont, vallást erény, /
? az erényes névre érdemes. / Gömör siratja, mint a jók javát, / Az egyház, a nép ügye emberét, / ?szinte keblét a
rokon, barát, / Tudomány, törvény munkás, hű kezét. / De legmélyebb, legsúlyosabb a bánat, / Mely özvegyének
hű szívéen elárad.”

Az elfelejtett, igazi magyar nagyságok ma már névtelen halhatatlanja – így jellemezte ?t Lőrinczy György.

„Minősítését ma is mérvadónak tekintjük” – teszi hozzá szép méltatása végén B. Kovács István.

Móser Zoltán, mno.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
